

2007/2

ÚNOR

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 2/2007 – 93 - XIV

J. Plotěná:	Nejen nezapomínat	1
	Blahopřání	2
H. Kupková:	Cesta vědomého života	2
M. Šubartová:	Kytička vzpomínek	4
B. Houser:	Soumrak bohů	5
P. Szozan:	Šin–džin–mej (Pečeť víry) - přeložil B. Houser	6
B. Houser:	Blues o Šibeničnicku	13
B. Houser:	O jasnovidnosti	15
M. Šubartová:	Hledači světla	20
J. Plotěná:	Hlas stromu	
	Úřední hodiny J. Plotěné a J. Heppa	
	Program OUB	

Nejen nezapomínat

Již druhým rokem vzpomínáme, že nás 9. února tragicky opustil br. dr. Bohumil Houser. Jeho stopa v naší obci, a všude kde svou bohatě nadanou osobností působil, budí nejen obdiv, ale je stále tak přítomná, že téměř odporuje zákonu všeobecné pomíjivosti všeho, neboť zde neplatí ono povrchní „sejde z očí, sejde z myslí“. Důvodem této neustálé přítomnosti a inspirace může být jen moudrost a spravedlnost, kteréžto vlastnosti jsou hodnotami věčnými a to doslova, neboť nás smrtelníky spojují s Věčností.

A tak i unitářská obec, v jejíchž základech moudrost a spravedlnost neustále zůstává, přes všechny problémy nejen že nemůže nikdy zapomenout památky spravedlivého, ale přímo je jí zavázána k duchovnímu růstu a poznání moudrosti. A tak jsme zde, v brněnské obci, mohli zažít tu vzácnou proměnu, kdy slzy, lítost a zoufalství vystřídala atmosféra tvůrčí snahy a práce na společném díle, vzájemná podpora a přátelství... neboť „Jsme všichni bratři a sestry v jednom oceánu Života“...

Po dvou letech jsme si již také dodali odvahy a nahlédli do pozůstalosti br. dr. Housera s pečlivou láskou uspořádané JUDr. Soňou Matochovou a nám odevzdané v krabicích. Stále v kanceláři ležely a vzpomínky příliš živé smutkem nedovolovaly nahlédnout. Přišel však čas, kdy převážily vzpomínky zavazující k zodpovědnosti. Br. Ventruba dobře vytušil ten moment a vyprázdnil krabice s cizojazyčnou i českou literaturou. Celá pozůstalost br. Housera bude součástí naší knihovny.

Jarmila Plotěná

**všem členům i přátelům brněnské obce unitářů,
kteří se narodili v únoru:**

7. 2. Jelena Horníčková,
9. 2. Anežka Kousalová,
12. 2. Bohuslav Páral,
18. 2. Růžena Opršalová,
20. 2. Zdena Mergancová,
22. 2. Heda Kunclová,
Milada Vašířová,
26. 2. Prokop Suchomel,
28. 2. Ondřej Škára.

Cesta vědomého života

Tobě,

který sis zvolil žít tento život
plný boje, trápení, utrpení, nemocí, napětí,
práce a zaměstnání, lásky, iluzí, tužeb a snění,
tobě, který ač žijící, přesto nespokojen,
tobě, který silně pociťuješ tíhu života,
tlaky okolí a světa,
tobě, který žiješ a přesto máš pocit,
že nežiješ radostný a naplněný život,
tobě, který ustavičně bloudíš sem a tam,
nenalézaje radosti a štěstí,
tobě, který pilně plníš úkoly svého zaměstnání,
ale přesto nejsi úplně spokojen,
tobě, který žiješ materiálně dobře zabezpečen,
ale přesto nešťasten,
tobě, který trpíš nouzí, bolestí a žalem,
tobě, který máš již skoro vše,
ale přesto máš pocit, že ti něco schází,
tobě nyní sděluji toto poselství.

Jsi ochoten?

Jsi ochoten naslouchat?
Jsi ochoten vnímat hlas,
který touží potěšit tvé srdce
a rozradostnit tvoji mysl?

Jsi nyní ochoten
se oprostít od všeho,
co tě právě teď svazuje,
od veškerých myšlenek na tvé potíže,
na tvoji práci a úkoly,
na tvoji bolest,
na tvé pocity plné obav,
co svět přinese?

Jsi nyní schopen
se jednoduše uvolnit
a zastavit tyto tíživé myšlenky,
které tě neustále obklopují
a nutí tě,
abys jim stále věnoval pozornost,
jsi schopen a ochoten?

Věz,

že nezůstaneš opuštěn
a bez pomoci.
Věz, že v tomto uvolnění
je skryta
hloubka života a radosti,
věz, že uvnitř,
v tvém nitru
dlí něco,
co je živé a radostné.
Věz, že uvnitř tebe
dlí tento pramen života,
Síla,
která touží se ti ukázat,
Síla, která je živá,
neboť jen to,
co je živé,
může naplnit tvůj život radostí
a láskou.

Uvolni se a vnímej

to, že se nyní s tebou stala změna,
uvolni se a vnímej
klid, který se ti v tobě nabízí,
klid, který ti ukazuje cestu
do tvého nitra,
kde je ukryto jádro tvé bytosti,
kde je ukryta tvoje podstata
a kde je ukryta Láska.

V tomto vnímání otevírá se ti cesta,
je to cesta lásky,
cesta pochopení a moudrosti,
cesta vědomého života.

Hana Kupková

Kytička vzpomínek na bratra dr. h. c. Bohumila Housera

Milý bratře,

do času současných vln vplýváš do našich vzpomínek, neboť smrt je bezmocná k síle tvůrčího ducha. Jakkoliv jsi byl akademicky vzdělaný, nadto obdařený moudrostí starověkých věd zasvěcení - rádi jsme tě oslovovali - Bohoušku. Ještě dodnes přechovávám jako vzácnost zápisy Tvých přednášek o buddhismu a křesťanské mystice (Mistr Eckhart, Jakob Böhme, Jan z Kříže). Stále ožívají navzdory zažloutlým listům.

O Tvé vzácné osobnosti napíší i další pamětníci. Jen, co je mně moc líto, že jsme spolu nepřeložili tvoji báseň - epej s názvem „Haiku“ s prosbou, abych české vydání přeložila do němčiny. Žel, na společné práci jsme se setkali dvakrát... Možná, žeš' ji přenesl do vesmíru, aby byla doplněna duchem Univerza.

Děkuji Ti, milý Bohoušku, i za ten pevný srdečný stisk ruky, který mi potvrzoval, že i mé přednášky v Unitárii byly přínosné.

S pocitem, že jsi jako duchovní mistr odešel na vyšší místa, či do vyšších sfér, cítím se jako učednice hledající cestu světla - návratu do Boží domoviny, kde roste strom života věčného.

A když se dívám večer na hvězdy a některá mi v letu blýskne - pociťuji, že tam nahore je ti už lépe - či se chystáš k dalšímu vtělení na planetu Zemi - abys ji duchovně probouzel a proměňoval k lepšímu spolu s dalšími vtělenými mistry - dokud se nenavrátní ke žním - Mistr mistrů - Ježíš Kristus - zachránce a soudce planety Země.

S vděčností vzpomíná Miluše Šubartová

Bohumil Houser:

Soumrak bohů

Soumrak jednoho dne
Tříkrálového
všedního, upachtěného
jako moderní život sám...
Dohasíná žhavá ocel
v našich očích
jedna z posledních taveb
a zbývá jen popel
v jantarové špičce,
hrnek umazaný od černé kávy,
kaňka mezi řádky
napsaná těžkou
prací deformovanou rukou,
touha po klidu cválající nocí, -
spánky bez probuzení.

Zhlíží na kořist
jestřábí oko,
nespočetné oči z Harmonie Sfér,
na zemní hraboše
v atomických krytech
pod mlhou strachu zahrabané
čekajících na zážrak vzkříšení,
bez lásky, odříkání a utrpení,
bez pokory a víry v cokoliv,
jen tak pro recesi,
aby snad v novém životě
toužili opět výš
a snad jen proto
museli se zahrabávat níž
do hloubek mazlavé hlíny
mezi červy se cpou,
ze strachu ze svých myšlenek,
nemizících skutků
i Satanových dětí.

Kostry vás všech živých
na rentgenovém snímku
Velkého portrétisty
nahozených v barvách měsíčních iluzí
nepoznal by ani Herodes
a jeho bratrstva méněcenných!
Poznali by dnes jak se přepočítali, -
nebo likvidací antithésy
poškodili si vlastní protězy
stanovíce pro genetiku
zásadně špatnou politiku.
Podporovali totiž geny poslušných
příležitostně dokonce zbabělých,
klidně však vraždili děti „Světla“
tak hloupost nesmírně kvetla
a synové „Světla“ a „Pravdy“
zmizeli z evolučního kódu navždy!
Dnes jen zkoumají přes mikroskopy
jak mohli být tak tisíce let hloupí
v přesvědčení, že bez negace
může být život, pokrok, legrace
samozřejmě poznali i něco více
NENÁVRATNOST ZMĚN V GENETICE!

Město v plamenech soumraku
jedné pomyslné civilizace
pletoucí myšlenky z tkaniny
vykopané archeology v Babyloně
na Tvoje čelo ryjí
své poslední varování!
Poslouchám reptání Tvých tlapačů
skřípání zadřeného mechanismu
plození frázostroje nesmyslů!
Ve skřecích Tvého organizovaného hluku
slyším blížící se konec
tvůj jako celku
i sebe jako části...
Praská poslední článek
krouceného rezavého řetězu
za kterým zpívá jen Ether, -
prázdnota vybledlá bez relativity
a moje MENE TEKEL...

ŠIN-DŽIN-MEJ (Pečeť víry)

Hymnus Šin-džin-mej napsal druhý čínský zenistický patriarch Szozana (529 - 606). Je až doposud v češtině zcela neznámou filozoficko-náboženskou perlou líčící nejvyšší Skutečnost, ke které nás vede naše víra. Překlad názvu je skutečně „pečeť víry“. Proto také poslední poznání pečeti tuto víru a naše cesta ubírající se až do tohoto okamžiku v relativním se takto ukončuje.

Každá filozofie, každé náboženství a každé odvětví vědy dochází na konci své teorie „k první příčině“. Tato poslední bezpříčinná Skutečnost byla v různých dobách nazývána často i magickými jmény: v Indii *Parabrahma*, nebo v raných védách *Akaša* (první příčina bez příčiny) později *Az*, v Bhagavadgítě *Aum*, ve starém Egyptě *Nun*, v buddhismu *Nibana*, *Tao*, u Zarathustry *Oheň života*, u Hermesa *Trismegistas Telesma*, u Alexandrijských filozofů *Logos*, u Heraklita *Plodící oheň*, u Hippokrata *Ignis subtilissimus*, u Aristotela *Entelechia*, u kabalistů *Astrální světlo*, *Ensof* (nekonečná první příčina nebo *Ajim*, tj. *Nic*), Gelleniova *Pneuma*, u alchymistů *Quita essentia* a *Azoth*, u Tomáše Akvinského *Spiritus vitae*, u Deskarta *Subtilis materia*, u Izáka Newtona *Spiritus subtilissimus*, u Paracela *Alchaest*, u Schellinga *Absolutno* (subjekt - objekt), u Hegela *Idea*, u Kanta *Ding an sich* (věc v sobě sama), u Vogta *Organická intelektualita*, u Herberta Spencera *Nepoznatelné*, u Schopenhauera *Vůle*, u Hartmanna *Nevědomé*, u Freuda *Libido a instinkt*, u Adlera *Grosskomplex*, u Bergsona *Élán vital*, u mesmeristů *Fluidum*, u Reinchenbacha *Od*, u Oswalda *Energie*, u Büchnera *Substance*, u Maeterlinka *Velké mysterium*, *První původní příčina* nebo *Nic* když všechno přijde, u materialistů *Protyl*, u vitalistů *Životní síla*, u starších embriologů *Nisus formativus* - všechno více či méně vědecká pojmenování stejné věci.

Jak vzdálený je dnešní svět násilí a neetických hodnot krásy, pravdě a harmonii této prapříčiny. Kolik nerozmanitějších rizik pro zánik člověka vytvořila příroda prostřednictvím lidského vynalézavého mozku. Část dnešních psychologů a psychiatrů popírá zcela možnost člověka svobodně se rozhodovat a tvrdí, že není žádný rozdíl mezi bdělým stavem, spánkem a hypnotickými stavy (Pavlov) a že v podstatě i bdění je pouhým stavem mezi smyslovým signálem a mozko-mišním reflexem. Podle této teorie by nebyla prakticky žádná možnost na záchranu člověka neboť proporcionality růstu mozku a rychlými změnami v okolí člověka je v takovém poměru, že původní rovnováha se dávno ztratila, což se viditelně projevuje zesíleným přírůstkem chorob. Jsme proto svědky gangsterismu, vydírání, vraždy nacházejí neustále cestu z Jižní Ameriky do ostatních částí světa, mezinárodní právo se stává iluzí a není ničím neobvyklým, že představitelé států vyjednávají s únosci jako s rovnoprávnými partnery. Toto vše popularizuje zločinnost a proto se musíme připravit na to, že celkový stav v budoucích letech se zhorší.

Víra je hlavní silou duchovního zrání ve všech náboženských systémech. I ve vyšších formách zenistického cvičení je víra nutná a bez ní není žádné opravdové

horlivosti, pokory a podstatného pokroku ve cvičeních. Čím větší mistr - tím více se mu vyplatí věřit, neboť ušetříme spoustu času, který bychom jinak musili strávit vlastním studiem a hledáním. Proto máme i v křesťanství mnoho krásných citátů ve prospěch víry např. v Bibli.

Patriarcha Szozan napsal:

**Nejvyšší pravda není těžkou
a nedává žádné volby mezi dvojakým,
když již více ani nenávidíme ani nemilujeme,
pak se zjeví jasná a nekonečná.
Ale ten kdo je od ní vzdálen jen vlásek,
je od ní oddělen takovou dálkou jako nebe od země.
Ten, kdo chce prožít její zjevení,
ten musí zanechat poslušnosti a odporování.
Boj mezi poslušností a odporováním
jmenuje se nemocná duše.
Kdo nezná nejhlubší smysl pravdy
opotřebovává se marným přemýšlením.
Dokonalou jest
jako klenba nebes,
bez nedostatku a nadbytku.
V pravdě, kdo ještě lpí na přijetí či odmítnutí,
ten není svobodným.**

**Nehoň se neustále za tvořivým bytím
a nezastav se u ne-bytí - prázdným!
Když ale najdeš jediné
a mír svobody, tak odpadne všechno samo sebou,
bez Tvého přičinění.
Jestliže si přeješ, aby se pohybující zastavilo,
aby ses vrátil k odpočívajícímu,
pak čím více se k tomu vracíš,
o tolik více odpočívající se pohybuje.
Neboť, jak se to stalo,
že bylo pochopeno -
jediné,
pokud člověk ještě váhal
mezi jedním a druhým?
Ten kdo tomu nerozumí,
že je sotva jedno,
ten ztrácí také svůj zisk -
z dvojího.**

Ten kdo se honí za svým egem,
tomu unikne,
ten kdo se honí za Ničím (prázdnou)
tomu ukáže záda.
Tisícem slov a tisícem myšlenek,
jsi od Pravdy tím více oddělen.
Teprve nad všemi slovy
a za všemi myšlenkami,
můžeš ji - jakž takž potkat.
Myšlení nechápe nic,
nežli bezpodstatnou slupku.
I když Ti radí myšlení jen okamžik,
tak se ztrácíš v prázdnotě
ničeho,
jehož změna a pomíjejícnost
zcela povstaly z Tvého omylu.

Nepotřebuješ nejdříve pravdy hledat,
potřebuješ-li pravdy,
necht' mlčí Tvé myšlení,
to je důležitým!
Nezůstaň stát
při protichůdných otázkách;
varuji Tě -, abys se za těmito
ani nehonil ani jich nevyhledával!
Ten kdo si ponechá od protikladu
jen vůni,
toho duch zůstane zmaten.

Všechno dvojaké je odvislé od jednoho,
ale ani u tohoto jednoho
nesmíš se zastavit!

Když duch potká nezrozené,
tak absolutní nenese žádné viny.
Tam, kde není žádná věc.
Nezrozené
je nemyšlení.
Když nějaká činnost se honí za jevy,
tak se pokazí;
jev se propadne,
když se honí za činností.
Jev má své bytí jako jev
pomocí činnosti;

činnost má své bytí jako činnost přes jevy.
Kdo chce prohlédnout obě strany,
pro toho je sotva jedna.

Jako Nic
obsahuje každou dualitu (dvojnost) a všechny věci.
Tam, kde není ani jistoty, ani nejistoty -
jak může se ještě zde najít stranickost?
Podstata nejvyšší pravdy
je dokonalost;
zde není nic těžkého
a nic více lehkým. Pouze malicherné myšlení váhá
a čím více se samo uštve,
a to později dosáhne cíle.
Spoutaný ztratí každé měřítko,
jej poutá omyl;
nespoutaným chodem
stane se vše přirozeným.
Neměnné je podstatou
a přece není nic nehybného.
Kdo se svěří této přirozenosti,
ten se spojí s pravdou -
je svoboden a osvobozen od všech starostí.
Stesk starostí vzdálí jej od ní.
Zádumčivé (smutné) pohroužení působí pochmurně, -
a pochmurnost (zádumčivost) tíží duši.
Proč máme býti k jednomu přátelští
a k jinému nepřátelští?
Ten, kdo chce dosáhnout kosmické jednoty,
ten nesmí šestero druhů prachu
nenávidět (barva, zvuk, chuť, atd.)
Kde není tento nenáviděn,
tam právě není nic jiného,
nežli Buddhova úplná moudrost.

Moudrý je osvobozen od aktivity,
blázen je spoután sám sebou.
Pravda netrpí vedle sebe žádné pravdy.
Marně se upínají lidé,
zamilovaně na bezcenné.
Sebou sama se pak mučí duše -
není to velkým omylem?
Tam, kde on vládne,
je duše rozryta až do dna.

Probudíc se z něho (omylu)
tak není nic ani zlého, ani milého.
Marně se snažíš být soudcem protikladů.
Je pouze sen, okamžik dočasného květu.
Proč se mám mořit
je (protiklady) chytit?

Jediným trhnutím odhod' stranou
klady a protiklady,
každou přednost a nedostatek!
Pak odletí sny
bdělému oku.
Pak není duše více
v tom či onom
a všejednotou
jsou všechny věci.
Podstatou jednoty
je absolutno.
Když zapomeneme najednou
účinky souvislostí
a prohlédneme všechno bytí -
„jako to samé“ (identita, takovost),
pak se vrátíme zpět k přírodě.
Znič každý pramen omylu
a zanech srovnání!
Kdo chce, aby se pohyblivé uklidnilo,
ten nesmí nikde naléztí pohyblivost.
Kdo chce, aby se nehybné (klidné) pohybovalo,
ten nesmí nikde naléztí nehybné.
Oboje je tedy nemožným.
Jak se to má však s jediným??

Poslední nekonečné
nezná žádných pravidel.
Koho duch v totožnosti
je v souzvuku,
pro toho končí každý dále účinkující čin.
Když všechny malicherné pochybnosti lišákovy zhasly,
tak se teprve objeví
rychle a přímo
skutečná a opravdová víra.
Nezbude žádné ego
a nikomu nepřijde pomyšlení (touha).
Duch se rozsvítí nekonečně a jasně.

Bez námahy je od této chvíle síla ducha.

**Tam, kde vládne nemyšlení,
jsou nezměřitelnými
smysly a city,
ani vlastní ego, ani jiné
nenajdeš kdy v říši pravdy.
Když pak náhle a bez velkého přemýšlení
měl bys ji přiléhavě vyjádřiti,
řekl bys:**

**„Není dvojakou“ (dualismem).
Když ale není více dvojího,
pak je vše jedno a totéž -
všeobjímající.
Přichází moudří z celého světa
a uctívají ji.
Jednu pravdu nemůžeš ani rozšířit, ani zúžit.
Jeden okamžik je jako
deset tisíc let -
bytí a ne-bytí
celý nekonečný světa
otevře se oku.**

**Nejmenší je rovno největšímu,
hranice jsou smazány;
největší je rovno nejmenšímu
bez dělicích zdí.**

**Bytí není nic jiného nežli Nic,
Nic není nic jiného nežli bytí.**

**A jestli není tomu tak u Tebe,
pak nesmíš na ničem ulpívati!
Jedno není nic jiného nežli vesmír (vše)
vesmír není nic jiného nežli jedno.**

**A jestli tomu tak jest,
proč tě ještě zneklidňuje nedokonalost?
Víra je nedvojakou.**

**Nepodvojnou je víra těch,
která je nevyslovitelnou.
Minulost a budoucnost
nejsou-li
věčným nyní (ted') ??**

Poznámky k Šin-džin-mej

1. I subjektivní postoj vůči Pravdě musí stát nad protiklady. Musí být povýšen nad oddanost a odpor, nad přijetí a zavržení - pouze tak zamezíme oddělení se od Pravdy na vzdálenost vlasu. Pouze tímto způsobem je možný zážitek jednoty subjektu s objektem.

2. Tato označení nesvobody spočívají v ustrnutí na sféře protikladů a rozmanitosti (tedy opaku Jednoty).

3. Všechno protikladné zmizí, ale nestane se prázdným nic, vlastně se vůbec neztratí, nýbrž se stane dokonalým.

4. To se týká obou identických stránek zážitku, tak jako bytí Pravdy je zároveň „stáváním se“ - tak kontemplativní ponoření ega je zároveň aktivním účinkem.

5. Poněvadž všechno je spojeno s Absolutnem, věci nenesou žádnou vinu na tom, že ve světě vznikají protiklady, tj. na tom, že je utrpení, špatnost a hřích. Teprve omyl a vina subjektu vynáší protiklad dobra a zla do světa. Tím, že subjekt pokládá sebe sama za jednotlivou existenci a tím se vymaňuje z Jednoty, tříští tuto jednotu do dualismu protikladu a tím se stává původcem utrpení a hříchu.

6. Oboje je pouze relativní, ale jsou zakořeněny v Absolutním - ve své nesamostatnosti jsou od něho odvislým.

7. V absolutní totožnosti jsou zrušeny všechny diference.

8. Pro svatého člověka je všechno bezprostředně přirozeným - téměř hravým výrazem jeho bytí.

9. Tímto mají být zasaženy jednostranné postoje „úteku od světa“ světobolu a asketismu.

10. Ten, kdo opovrhne šesti jevy, tj. barvou, tónem, pachem, chutí, hmatem a „myšlenými věcmi“ - ten upadá tímto sebemučením do křečovitého duševního stavu zcela ovládnutého od nesvobody.

11. Proto je zde nemožným „jedno milovati a druhé nenáviděti“. Proto nesmíme mít k Absolutnímu světský postoj formulovaný jako např. „světská láska či světská nenávisť“.

12. Je míněno mžikání oka, které vzniká předrážděním očního nervu tlakem nebo třením očí.

13. Omezením se na jednu polovinu protikladu jsme neustále rušeni jeho druhou polovinou. Abychom takovým poruchám předešli, musíme proniknout až k jednotě stojící nad protiklady.

14. Tak, jak je Absolutno samo vůči sobě neměnným - neboť každý klid a každý pohyb jsou relativními, tak zůstává také stejným ten, kdo žije v Absolutnu.

15. To = Absolutno.

16. Smysly a city se zde nevztahují na něco jiného (nejsou již relativními) ani nejsou svázány individuální omezeností, nejsou víc „ničím psychickým“, ale jsou neměřitelným, tj. absolutně neindividuální.

17. „Takovostí“ můžeme přeložit výraz bhutatathata. Míněna je podstata Pravdy.

18. Doslovně: „oni uctívají tuto pravdu“. Čínské slovo Shu znamená zároveň podstatu, pravdu a odtud odvozením i sektu.

19. Pouze relativní pravdy mohou na své platnosti přibývat a ubývat.

20. Číslo 10.000 znamená nekonečnost a věčnost, které ve své nadčasovosti je zároveň obsaženo v nejkratším okamžiku „nyní“ nebo „teď“.

21. Absolutní stojí tedy nad veškerým časem (10.000 let = jeden okamžik) nade vším prostorem (tj. nad všemi světovými stranami a nad celým světem) a zároveň nad všemi vztahy (velké : malé).

Přeložil a poznámkami opatřil dr. Bohumil Houser.

Bohumil Houser:

Blues o Šibeničnicku

(Pro MUDr. Marka Bejeje)

Pod nohami šumí
první jarní den
jako sen hranatý kostkami
na dlažbě staré silnice
jako zlý, ponurý sen,
vyřvaného forte
Černého potoka
v údolí hlubokém
Jáchymovském.

Již opět jednou maširuju
k PANORÁMĚ
po tý prokletě precizní dlažbě
a jak stoupám nad údolí
zahleděl jsem se -
sám nevím kam
nikoli však zpátky
to by vyvolalo mylné dohady
a zmatky...
Zkrátka spadla mně hlava
na kostky dlažební,
křáplo to, jako když parní vál
přejíždí kokosový ořech -
takovej to udělalo kravál.
Pak se chuděrka skutálela
do křoví

a kde se zastavila,
to další řádky zodpoví.

I viděl jsem hned jinej pohled shora
jako když praskne v bedně
nějaká ta závora,
co zabraňuje intelektu
poznávat inteligentní.
A právě v tom to bylo,
že viděl jsem jinej obraz shora
dosud neznámého Jáchymova!
Viděl jsem:
belhat mrzáky
po středověkém rynku
bez trolejbusů
mezi spodní
a horní branou
a neviděl jsem víc
z toho moderního nic -
žádněj kulturhaus
a žádněj RADIUMPALÁC
a rovněž jsem zapomněl
na pomačkanou kartu
s rozvrhem hodin
pro koupání, ozařování
i chiropraxi

i jiné intimnosti
patologické mé kostry.

Jen proto dunění bubnů
přerušilo ržání koní
a poznal jsem nějak ze zvyku,
že jsem na vrcholku ŠIBENÍČNÍKU
bez laciný kulisy PANORÁMY,
stáli jsme na vrcholku sami,
já a víření bubnů minulosti,
já a bolestivé mé kosti.

Místo prořídleho lesa
hle:
jen hustá zeleň pralesa
a přes ní již žádná mlhovina
či fáma.

Dávejte pozor: -
„Teď začne vlastní drama!“

Z levého východu radnice
purkmistři, pacholci,
mistr kat i vlnovka čumilů
vede: Jediného!
Spoutaného!
Opuštěného!
Duní ozvěnou tamtamu
rytmický takt:
Smutečným krokem vedou na rynku
směrem ke spodní bráně
na smrt odsouzeného.

Žížala čumilů
roste, sílí,
to byste se i dnes divili
jak každý se chce podívat
jak dlouho bude
mladý život vzdorovat,
když si na něm zařadí
sám mistr kat!

A on, - ten odsouzený,
vidí jen prales,
netuší mě vedle sebe
bezhlavého reportéra
na hracích kostkách dláždění
poezie, prózy i -
pustého žvanění.

Opět pohlížím na vše s despektem
a nevidím, že v mém vlastním těle
hraje srdce za něj requiem
jako varhany tam dole
u Joachima v kostele.

Nevidí, jak se zdá, ani čumily,
co mezi tím se narodili
v šedou mlhovinu emocí...
Šeptá jen ke kulise pralesa:
„Bože, dej mi sílu slunce,
abych jim zapálil ty tupé palice,
co zbytečně nosí
napíchlé na páteři
jak suché tykve,
naplněné ztvrdlým gypsem
kývajícím feudální vrchností
jako hošánkové
s kádrovým posudkem 1 A.“

„Bože, proč jsi je opustil?“
- to zřetelně jsem slyšel,
když slunko náhle zašlo -
a oni jej pověsili
a uviděl naposled prales padat
do údolí...
A byl konec.
Bylo po srandě pro čumily -
v leckterém oku se zaleskla slza
jak dětský stesk za zlámanou hračkou,
kterou nelze opravit
neb připomenutí toho,
že smrt nemůže být trestem -
neb vše zrozené k ní kráčí...

S vrcholku Šibeničnicku se dívám
přes mlhy zapomenutí
iluzí řeky Lethe
do rentgenu Černého potoka
na hlučné hemžení
za dekórem dveří
v lázeňských budovách
a pak dál - až ku Praze
všude dovádějí čiperné fráze,
i na provaze oběšence
jako provazolezci!

Dej mi, Ty oběšený
kousek Tvého provazu
dej mi nést kousek Tvého kříže,
abych měl kliku při chiropraxi
až jednou, až jednou,
místo dobráka doktora
nějaký hňup si bude hrát
s krčními obratlemi
a zapomene, jak ostatní blbí
že línou k Pravdě
není nepříjemné
i když to nevoní.

Pouze zavazuje!

O jasnovidnosti

Dnes, po čtyřiceti osmi letech, se mi těžko popisují pocity, které jsem prožíval po dlouhé cestě vlakem z Bremen přes Amberk do Norimberku. Že je to nezvyklá trasa? To pro administrativu IRO nic neznamenalo.

Českoslovenští uprchlíci byli povětšinou političtí, první uniklé oběti rudého teroru.

Tábor Valka se podobal táboru ve Schwabachu jako vejce vejci. Podobné dřevěné domky, ale natřené zeleně a zřetelně očíslované kvůli lehké orientaci, jedna polyfunkční umývárna. Svůj budoucí domov 1B8 jsem našel rychle. Krom dřevěných byly v táboře i domky zděné. V nich bydlela „honorace“: služebně starší uprchlíci, šmelináři, špioni, prostitutky, pašeráci.

V táboře fungovala dobře zásobená kantýna pana Ptáčka, sloužící současně jako velký obchodní dům, kde bylo možné sehnat cokoli. Obchodovalo se tam čile s neprocleným zbožím, valutami, vyměňovaly a prodávaly se špionážní zprávy ze všech oblastí.

V táboře fungovala YMCA, střední škola, kanceláře rádia Svobodná Evropa a kanceláře emigračních úřadů NCWC (katolická), WCC (protestanská) a IRC (mezinárodní), dále pak úřadovna Amerického fondu pro československé uprchlíky AF-CR, čtyři kostely. Na zrodivším se exilovém gymnáziu jsem dokonce rok učil. Jeho absolventi obdrželi krásně vyvedené, v latině psané, maturitní vysvědčení, které jim často pomohlo k lepšímu místu v USA.

Tábor obklopovaly nádherné borové lesy. V blízkosti se nacházela také Martova pole - Märzfeld, to jest nedostavěný Hitlerův stadion. Před válkou se tam konaly obrovské pompézní mnohatisícové přehlídky SA a SS. Na nedostavěných věžích

trénovali horolezci a volně přístupná stadion byl oblíbeným místem schůzek mileneckých dvojic.

Podél stadionu vedla cesta z tábora na konečnou stanici tramvaje na Bauerfeindstrasse.

V letech 1950 - 53 vypukla studená válka naplno. Ptáčkova kantýna a nedaleká výletní restaurace Zollhaus se jen hemžily dobře oblečenými zpravodajskými agenty, špiony, operačními důstojníky všech možných mocností. Vedle ubohých baráků parkovaly luxusní americké limuzíny. Jen kvetl ilegální obchod s broušeným sklem, českými granáty, cigaretovými papírky Abadia a bižutérií. Tato činnost přinášela obrovské zisky a nádavkem přízeň slečen. Do ilegálního obchodu, organizování prostitute byly zapojeni i vedoucí tábora a velitel policie.

Jeden příklad za všechny. Budu mluvit o svém příteli Alexandru Plošajovi, americkým agentovi, hrdinovi z druhé světové války, veliteli tanku západní armády generála Lišky. Alexej pocházel od Opavy. Nepodařilo se mu vystudovat ani střední školu, ale byl výborný šachista, zručný mechanik a měl přirozenou inteligenci. Jeho slabostí bylo pěkné oblečení a aristokratické chování. Poněkud to ovšem přeháněl. Na úklid svého pokoje zaměstnával mladou polskou uprchlici. Správa tábora mu kvůli tomu odmítla vyplatit kapesné ve výši 12,50 DM na měsíc. Bylo pod jeho důstojnost handrkovat se s německými úředníky. Zatelefonoval kamsi, během krátké chvilky přijel americký armádní džíp se čtyřmi statnými vojáky, kteří oznámili správě tábora, že jsou pověřeni provést kontrolu kancelářů. Kontrolovali tak, že vyhazovali veškeré materiály ze skříní na zem. Když byli hotovi, oznámili naprosto klidně správci tábora: „Teď vyplatíte 12,50 marek tady tomu pánovi,“ a ukázali na přihlížejícího Alexe.

Nějaký vtipálek překřtil Vlku na Válku. Jednu dobu se zde skutečně skladovalo velké množství různých zbraní. Každý agent chodec si mohl vybrat volně podle charakteru přidělené práce, nebo podle osobní záliby jakoukoli zbraň.

Za kruté zimy 1950 mladíci z mého baráku přinesli jako topivo několik zápalných leteckých bomb. Topili jimi v železných kamnech. Originální palivo se za krátko rozžhavilo na 3 000 °C a v místnosti se nedalo vydržet.

Barák byl rozdělen na pokoje o rozměrech 3 x 2 metry, někdy jeden pokoj obývala celá rodina, o přepychu mohl mluvit ten, kdo bydlel ve dvojici. Stáří obyvatel lágru se pohybovalo mezi 18 - 55 lety.

Každý barák měl jedno společné WC a umývárnu se studenou vodou. Pro každý barák byl jmenován vedoucí. Nám „velel“ Vláďa.

Chtěl bych vzpomenout na několik lidí, vedle kterých jsem prožil část života ve Valka lágru.

S Jirkou Hazukou a chemikem Antonínem Smrčkem jsem se seznámil tak, že mě pozval na oběd připravená z darů okolních lešů. Usedl jsem k talíři s voňavou krmí a najednou jsem zaregistroval, že se po stole cosi vlní. Dvě velké zmije! Jirka je chytil v lese holýma rukama a přinesl na pokoj.

Vedoucí baráku Láďa se marně pokoušel najít poctivou práci v Norimberku. Skončil jako mnozí ve francouzské cizinecké legii. Poslední dopis jsem od něj dostal

z Vietnamu, kam byl poslán jako parašutista. Psal mi: „...přivezli nás celou rotu v kamiónech na letiště, za chvíli budeme nastupovat do letadel a shodí nás na obklíčenou pevnost Dien Bien Fu. Je nám jasné, že všichni v tomto boji zemřeme, ale jdeme na pomoc svým kamarádům. Vzpomínám na krásnou romantickou Valku a na tebe, jak lehce dovedeš snášet rány osudu. Ty ještě uvidíš Československo, tak jim řekni, že jsme dělali slávu naší armádě.“

Tajemnou osobností byl Fűrbach. Pracoval jako udavač pro německou policii, říkali jsme mu Feurbach. Chodil zarostlý, neholený. Za války žil v Praze, kolaboval s Němci a už tehdy se naučil slušně německy. Dozvěděl jsem se, že byl tak bezcharakterní člověk, že jeho služby nemohla běžně používat ani současná policie. Fűrbachovým heslem bylo: „Udavači mohou existovat bez policie, ale policie nemůže existovat bez udavačů.“

Můj soused se jmenoval dr. Rebhan. Býval slavným pražským advokátem, vlastnil dům U pěti svíců na Malé Straně. Nekompromisně nenáviděl komunisty. Když se pilo, vykřikoval své oblíbené: „Kluci, držte mě, nebo hodím atomovou bombu na Pepíka Stalina!“

Zvláštní postavení na našem baráku patřilo Františku Křižíkovi, vnukovi slavného vynálezce. Vyrostl na zámku Stádlec a jeho rodina patřila v předválečném Československu k nejbohatším. Uprchl s bratrem po únoru 48 do Paříže, kde doufal ve finanční pomoc francouzských přátel. Štědrost Francouzů se brzy vyčerpala a on řadu měsíců hladověl a mrzl v malé podkrovní místnosti. Jeho bratr emigroval do USA. A on se náhodou od polského uprchlíka dozvěděl o Valka lágru u Norimberku a přišel sem jako do zaslíbené země, kde se nemusí pracovat a lze slušně existovat řadu let. Vydal se bez pasu a dokumentů na dlouhou cestu z Paříže do Norimberku, kam dorazil na pokraji úplného vyčerpání a podvyživený. František se po pařížských zkušenostech skutečně cítil ve Valce jako v ráji. Pěstoval si dlouhé vlasy, nestříhaná bradka mu sahala až na břicho. Oblékal se do originální tuniky vyrobené ze dvou přikrývek na ramenou sepnutých kolíčky na prádlo, chodil bos; zachovalé polobotky si obouval jen k mimořádným událostem.

V táboře žili nejen Čechoslováci, ale i Rusové, Ukrajinci, Chorvati, Rumuni, Židé z východní Evropy, Maďaři, Litevci, Estonci, Španělé, Truci.

Na našem baráku bydlel Turek ing. Sultán Murat Girej ze Žatce, který vlastnil v západních Čechách chmelnice.

Pamatuji si na příjezd ing. Jirky Brycha. Ubytovali ho na světnici u Feurbacha. Přijel dobře vybaven, v parádním kožichu. Vyprávěl nám, že po cestě mu pohotový zloděj odpáral podšívku kabátu a ukradl mu všechny dolary. Jirku to nezlomilo. Byl velmi zkušený zemědělský inženýr, brzo se uplatnil jako odborník na zemědělskou tematiku v rádiu Svobodná Evropa v Mnichově, stal se vedoucím zemědělského vysílání.

Mým nejbližším přítelem byl Alois Horáček, za války byl kapitánem naší armády v Anglii a dešifrující důstojník štábu prezidenta dr. Eduarda Beneše. Myslěl jsem si, že Lojza se vychloubá, když mi říkal, že brzo dostane dobré zaměstnání a pak si vzpomene i na mě a pomůže mi. Skutečně se v roce 1950 stal v organizaci IRO

ředitelem pro československé uprchlíky a mě jmenoval sekretářem a tlumočnickem AFCR pro oblast velkého Norimberku.

Přátelil jsem se i s JUDr. Strnadem, bývalým prokurátorem z Chebu. Pohyboval se shrbený a zvláštním způsobem při chůzi poskakoval. Dostal proto přezdívku Kanár. Sám invalida, přešel pěšky hranici se svou stejně zdravotně postiženou manželkou. Dodnes mi není jasné, jak tato dvojice těžce pohyblivých lidí mohla absolvovat náročný pochod a uniknout pozornosti pohraniční strážě. Dr. Strnad nesl lágrové poměry velmi těžce, své dojmy a postřehy vydal knižně. Požádal mě o recenzi knihy, já jsem ji však odmítl hodnotit, protože byla plná depresí, úzkostí a strachů. V táboře JUDr. Strnad vystupoval jako představitel Československé sociální demokracie. Díky vydatné pomoci švýcarských sociálních demokratů brzy odjel a usadil se v kantonu Tesin. Pro začátek mu političti kolegové věnovali pěkný domek a zaplatili náročnou operaci, po které se jeho chůze zlepšila.

Pan Strnad zapomněl ve své knize na spoustu světlých osobností a velkých charakterů, hrdinů, kteří brali studenou válku vážně, politických a náboženských idealistů, jejichž charakter lágrová bída nepošpinila.

Závěr svého vyprávění o jasnovidnosti bych chtěl věnovat třem okolnostem, které zásadně změnilы můj další život.

Tou první bylo půlroční spolužití s Františkem Křížikem, druhou setkání s hraběnkou Tolstou a třetí seznámení s učitelem jógy Borisem Sacharovem a paní Charlote Walinski-Heller, alis Swami Siwananda Sarada.

V roce 1953, po smrti Jossifa Stalina, byl odstartován likvidační program tábora Valka. Byly postupně bourány dřevěné baráky, jejich obyvatelé byl plánovitě rozptylováni do všech spolkových zemí. V rámci tohoto programu byl František Křížík uznán trvale invalidním kvůli duševní chorobě a kamsi přesídlen. Jednoho dne se ztratil z tábora, aniž bych to postřehl. Také jsem se vystěhoval. Ne daleko, do jednoduché garsoniéry v blízkosti tábora. Jednou mi kdosi zaklepal na okno. Byl to František, prosil mě, zdali by u mě mohl jednu noc přespát. Přišel zdaleka, z nuceného nového domova do známého tábora. Po cestě tři dny nic nejedl. Pozval jsem ho dál, nakrmil ho vločkami, medem, ořechy a smetanou a ustlal jsem mu na zemi. Místo jedné noci zůstal celý půl rok. Zabydlil se u mě, začali jsme společně provozovat novou zálibu. Tipoval jsem a sázel na bavorskou fotbalovou ligu Bayerische Fussball Toto.

Zcela neznalý fotbal tipoval jsem výsledky utkání a Franta nosil tikety do podatelny. Dokonce jsme vyhráli menší částku, o kterou jsme se rozdělili. Jednou krátce po půlnoci jsem měl jasnovidný sen. Ukázala se mi zřetelně řada dvanácti výsledků fotbalových zápasů označených buď jako výhra, nebo jako porážka, či remíza. Probudil jsem Františka, zapsali jsme můj tip a já jsem mu důrazně nařídil, aby ho nazítří podal desetkrát ve stejné sestavě. V neděli jsme se od sousedů dozvěděli, že jsme vyhráli druhou cenu. Uhádl jsem jedenáct výsledků ze dvanácti! K mému velkému překvapení se Franci neradoval a zkroušeně mi přiznal, že jasnovidný sen považoval za hloupost a proto můj tip vsadil jen jednou a devětkrát svůj filozofický rozpis, ze kterého mu ovšem nevyšel ani jediný zápas. Několik dní

před touto událostí jsem však cítil, že s Francim není něco v pořádku a tak jsem svůj tip vsadil ještě čtyřikrát sám za sebe.

Předvedl-li bych v USA tento experiment jasnovidectví kontrolovaně před funkcionáři psychotronické společnosti, jednalo by se jistě o světový unikát jasnozření. Veškeré okolnosti této události jsem si dobře zapamatoval, a proto mi existenci jasnozření nikdo nevyvrátí.

Franci vyprávěl o mé schopnosti po celém Norimberku, ale já jsem přestal hrát.

Za měsíc po mém jasnovidění se objevila v novinách senzační zpráva, že jistá žena vyhrála první cenu 700 000 marek díky synchronizační metodě. Spojila spolu dvě zdánlivě nesouvisející události. Byla sobota odpoledne, ulice zely prázdnotou, jen tu a tam nějaký chodec. Vnitřní hlas jí řekl, vezmi tužku a papír a když půjde dospělý muž, napiš do tipu jedničku, přejde-li žena dvojku, nulu napiš objeví-li se dítě. Její případ obsadil první stránky renomovaných deníků, vytlačil z předních stran i předsedu vlády Konrada Adenauera.

Franci si stěžoval Pánu Bohu, že podporuje jogína Housera, nikoli filozofa Křižika: „Až se vrátíte do Československa, nechte si jako povolání do občanského průkazu napsat hráč sportky. Budete jediným aristokratem v celé komunistickém státě.“

S paní hraběnkou Tolstou jsem se setkal jako s ředitelkou Tolstého fondu pro pomoc ruským uprchlíkům. Tehdy jí bylo asi devadesát čtyři let, byla značně shrbená, ale pohled měla bystrý a zářivě modré duchovnělé oči. Navázala se mnou velmi rychle přátelský kontakt a řekla mi to samé, co později Boris Sacharov.

„Nejezděte do buddhistického kláštera do Barmy, celý svět se dá brzo do pohybu. Můj manžel měl před smrti vizi, o které se mnohokrát zmiňoval a tvrdil, že byla mnohem jasnější, než kterákoliv jiná událost jeho života. Viděl tři apokalyptické jezdce na koních, v rukou třímali vlajky s komerčními nápisy a reklamami. Hrabě tvrdil, že nastane hrozná epocha pro Rusko, kdy lidé zcela ztratí morální charakter a vše budou prodávat, i svou vlast a církev.“

Lev Nikolajevič napsal o této vizi knížku, kterou jsem si přečetl v českém překladu, ale nedovedl jsem si vysvětlit, proč měli jezdci na vlajkách obchodní hesla. Hraběnka Tolstá se obávala o osud ruského národa a mně doporučila, abych se vrátil domů do Československa a pracoval pro duchovní vzestup Čechů a Slováků. Setkání s ní bylo pro mě nesmrtelným zážitkem.

Mým učitelem jógy byl Boris Sacharov. S jeho jasnovidectvími schopnostmi jsem se setkal na novoročním shromáždění žáků. Společně jsme vegetariánsky večereli v restauraci Ceres v Norimberku. Většina žáků a žaček profesora byla studenty Norimberské univerzity. Ke konci večere Boris Sacharov povstal a vyzval nás, abychom se ptali na věci budoucí, že je schopen odpovídat.

Chtěl jsem vědět, zda pojedu do Barmy, nebo domů. Odpověděl mi: „Pojedeš domů do Československa a budeš učit jógu, pomůžeš zchudlým rodičům, tvoje matka se dožije 95 let.“

Jedna z přítomných studentek chtěla vědět, kdy bude Německo opět jednotné. Sacharov se hlasitě zasmál a mávl rukou: „Až v roce 1990.“

Studentky se rozplakaly, protože nedokázaly pochopit, jak je možné, že studená válka bude trvat po smrti Stalina ještě několik desítek let.

Bohumil Houser

Hledači světla...

Nahlédni v zrcadlo kosmu
strom života sytě zelený
hledači duchovního světla směřují k jeho kořeni.

Zasuté ploty skryté lži
kdy bolesti zmaru leží ladem
na sněžných polích dále duší ztracených.

A přece až roztají zrádná slova
zprůhlední krajina duše žhavou modlitbou,
kdy věčné hledání spočine v Tobě, ó Bože...

Vždyť od počátků věků vály proudy božské
tóninou světelnou do stvořitelské dráhy.
Barevná spektra vibrací božských ideí vanou nadále.

Hledači světla věz, že vítr Ducha Božího věje kam chce -
tam, kde otevřeny zářivé brány světelné proměny.

Hledej neustále hledači světla, hledej
provolávej posvátnost Božího jména
ať nemine nás naděje a víra
kéž touha proměny zaplaší drásavé temnoty
když hořce zalézají za nehty...

Zda blízko je už království Boží?
Vždyť andělské sbory se pohybují
a zachycují světelná spektra na planetě Zemi...

Tiše se ponořme do srdce duchovního
kouzelné flétny tóny spojují
spektrem oslnivou září ódem Božím...

Splýváme s tóninou prabytí duchovního
zasvěcení k návratu do Bételu - domu Božího...

Miluše Šubartová

Hlas stromu

Děkuji Ti, tvůrce lesa,
Tvůrce smrků, Tvůrce krásy,
za svou výšku, vzrůst a sílu,
za zeleň i v zimní časy.

Děkuji Ti za tu krásu,
kterou oslavil jsi Sebe,
že mohu jí blažit všechny,
kteří ve mně vidí Tebe.

Jarmila Plotěná

ÚŘEDNÍ HODINY:

---

duchovní Jarmila Plotěná:

středa, čtvrtek 15:00 – 21:00
pátek 15:00 – 20:00

tajemník Josef Hepp:

pondělí, čtvrtek, pátek 14:00 – 20:30
úterý, středa 10:30 – 17:00

PROGRAM NA ÚNOR 2007:

PONDĚLKY 17:00 – 18:30:

Cvičení pránájámy, relaxace, koncentrace a meditace – vede Josef Hepp

STŘEDY (od 17 h.): Unitářský seminář rev. Mgr. Jarmily Plotěné

SLUNEČNICE – UNITÁŘSKÉ ROZPRAVY O DUCHOVNÍCH TÉMATECH

Na začátku každého semináře se můžete zúčastnit logické rozcvičky RNDr. Milana Lustiga.

STŘEDA 7. 2. (od 17 h.)

RNDr. Milan Lustig: **CO JE TO UFO?**

Ve středu 14. 2. od 15:00 do 16:45 má v naší společenské místnosti svoji akci společnost Psyché (křesťanská mystika).

STŘEDA 21. 2. (od 17 h.):

Ivo Koukol:

ZEMĚ – VZNIK MODRÉ PLANETY, GEOLOGIE, BODOUCNOST, ZÁNİK

Vstupné na všechny akce je dobrovolné

PROGRAM NA MĚSÍC ÚNOR 2007

Shromáždění se konají na Staňkově 18a (budova OSC a. s., 3. patro)

tramvaj čis. 1, 6 a 7 směr Řečkovice, zastávka Hrnčířská

---

2. 2. 17:00 – 19:00 dr. Josef Staněk:

ATEISMUS A CESTA NÁRODA

---

9. 2. 17:00 – 19:00

A VYVSTANOU NÁM RYSY ZNÁMÉ... vzpomínkový večer na dr. Bohumila Housera

---

16. 2. 17:00 – 19:00 RNDr. Milada Škárová:

PROČ JE VE SVĚTĚ ZLO? JE I V NÁS?

---

23. 2. 17:00 – 19:00 rev. Mgr. Jarmila Plotěná:

KE KOŘENŮM UNITÁŘSTVÍ V ČECHÁCH A NA MORAVĚ

**2. 3. 17:00 – 19:00 rev. Mgr. Jarmila Plotěná,
ing. Miluše Šubartová:**

UNITÁŘI T. G. MASARYKOVI

---

9. 3. 16:30

VALNÁ HROMADA OUB

POUTNÍK – nábožensko-filozofická revue;

vydává: Obec unitářů v Brně, Staňkova 18a, 602 00 Brno;

e-mail: unitaria.brno@volny.cz; tel.: 549 210 854; www.unitaria.cz;

**Odpovědná redaktorka ing. Miluše Šubartová; redakce: rev. Mgr. Jarmila Plotěná;
Mgr. Dan Novotný; ing. Pavel Sedlák; technická redakce (DTP): Josef Hepp.**

Nevyžádané články se nevracejí.

MK ČRE 16083